

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109010434
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1109010434.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovanej W. A., pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 08.06.2015 sp. zn. 3T/59/2009, na verejnom zasadnutí konanom 23. marca 2016 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa

obžalovaná W. A., rod. D., nar. XX.XX.XXXX v S. K., bytom I., M. XX, na slobode,

uznáva za vinnú, že

v I. na X. ulici č. 6, v sídle E. s poliklinikou X. (teraz Q. nemocnica I.), ako vedúca mzdového oddelenia uvádzala nepravdivé údaje do platobných príkazov, ktoré vypisovala a predkladala na schválenie svojim nadriadeným, pričom jej nadriadení následne svojim podpisom potvrdzovali správnosť platobných príkazov, na základe ktorých boli realizované príkazy na vykonanie bankových operácií z bankového účtu E. s poliklinikou X. s tým, že jednotlivé prevody finančných prostriedkov z bankového účtu nemocnice účtovne vykazovala ako odvody do zdravotných poisťovní a týmto konaním svojim nadriadeným predstierala iné okolnosti, než boli v skutočnosti, keďže finančné prostriedky boli reálne prevedené z bankového účtu nemocnice na rôzne jej osobné bankové účty, vedené na jej meno a týmto spôsobom v období od dňa XX.XX.XXXX do dňa XX.XX.XXXX došlo postupne k prevodom finančných prostriedkov z bankového účtu nemocnice na osobné bankové účty obžalovanej v rôznych bankách v súhrnnej výške X.XXX.XXX,- Sk (164.387,07 euro), čím obžalovaná Univerzitetnej nemocnici Bratislava spôsobila škodu v celkovej výške 164.387,07 euro (4.952.325,- Sk),

teda

na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

čím spáchala

trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.08.1999.

Za to sa

odsudzuje

podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.08.1999 s použitím § 35 ods. 2, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.08.1999 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.08.1999 sa výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odkladá a určuje sa skúšobná doba v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.08.1999 súčasne sa zrušuje výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 02.05.2013 sp. zn. 2T/37/2013, právoplatný 05.09.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovaná W. A. je povinná zaplatiť poškodenej Univerzitetnej nemocnici Bratislava, Pažitková 4, 821 01 Bratislava, IČO: 31 813 861, peňažnú čiastku vo výške 164.387,07 euro, ako náhradu škody spôsobenú trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 08.06.2015 sp. zn. 3T/59/2009 bola obžalovaná W. A. uznaná za vinnú pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006, na tom skutkovom základe, že

v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX v I. na X. ul. Č. X v sídle Fakultnej nemocnice s poliklinikou Ružinov, ako vedúca mzdového oddelenia z bežného bankového účtu NsP Ružinov číslo XXX-XXX/XXXX, vedeného vo VÚB, postupne, po rôznych finančných čiastkách neoprávnenne poukázala na svoju osobné účty vedené na jej meno v Tatra banke na čísla účtov XXXXXXXXXXX/XXXX celkovej sumu 71.478,- Sk a číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX celkove sumu 1.906.613,- Sk, v Hypo-Bank Slovakia na číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX celkovo sumu 962.553,- Sk, v HVB Bank, na číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX celkovo sumu 862.553,- Sk, predtým vedeného v Bank Austria pod č. XXXXXXXXXXX/XXXX, na ktorých odviedla celkovo sumu 521.108,- Sk, pričom v účtovníctve FNŠP Bratislava jednotlivé platby obžalovaná vykazovala ako odvody do zdravotných poisťovní a to do Prvej východoslovenskej ZP, ZP Mediapharma, ZP Sidéria, ZP Istota, ZP Sidéria - Istota, hoci v skutočnosti tieto paty neboli realizované, čím pre poškodenú FNŠP Bratislava spôsobila škodu v celkovej výške najmenej 4.952.325,- Sk (164.387,07 €).

Za uvedený trestný čin bol obžalovanej podľa § 248 ods. 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006 s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bola obžalovaná pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zároveň zrušil výrok o treste uloženom obžalovanej skorším trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/37/2013 zo dňa 02.05.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.09.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanú zaviazal k náhrade škody poškodenej Univerzitetnej nemocnici Bratislava, Pažitková 4, 821 01 Bratislava vo výške 164.387,07 euro.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie obžalovaná W. A. v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por..

V písomných dôvodoch podaného odvolania, ktoré bolo doručené na Krajský súd v Bratislave dňa 24.02.2016, obžalovaná prostredníctvom zvoleného obhajcu sa domáhala, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol spôsobom, že ju spod obžaloby oslobodí. Alternatívne navrhla, aby krajský súd po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Odvolateľka spochybňovala závery okresného súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí

konštatoval, že neuveril jej obhajobe v tom, že vkladné knižky, na ktoré boli zaslané predmetné finančné čiastky síce boli vytvorené na jej vlastné meno, ale s týmito peniazmi disponoval U. M., ktorý tieto peniaze používal v prospech nemocnice. Rovnako podľa názoru okresného súdu, samotná samovražda U. M. a jeho rozlúčkový list potvrdzovali, že to bola výslovne obžalovaná, kto peniaze poškodenej nemocnice posielal na vlastné účty. K týmto záverom súdu obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu zdôraznila, že samovražda Ing. M., ako aj jeho list na rozlúčku nemôžu byť použité ako dôkaz v jej neprospech. Tento list na rozlúčku môže znamenať aj očistenie mena rodiny a samovraždu treba skôr spájať s ťarchou svedomia Ing. M.. Odvolateľka sa nestotožnila ani s tvrdením okresného súdu, že ju z trestnej činnosti usvedčovali aj výpovede svedkov, ktorí popisovali spôsob fungovania oddelenia, ktorého vedúcou bola ona, pričom súd zdôraznil fakt, že ani jej priama nadriadená Ing. D. nemala dosah na jej činnosť a prípadnú kontrolu, keďže ona (obžalovaná), bola v priateľskom vzťahu s vedením nemocnice. Aj v tomto prípade je na zváženie, či svedeckými výpoveďami bola priamo preukázaná jej vina. Obžalovaná ďalej uviedla, že prístup k úhradám mala výlučne ona, avšak na pokyn svojho nadriadeného otvorila iné účty a na tieto posielala finančné prostriedky podľa pokynov Ing. M.. Ani jedna z výpovedí svedkov však nevyvracia jej tvrdenia. Ona sama konala v dobrej viere, že postupuje v zmysle intencií svojho nadriadeného. Domnievala sa, že koná správne a určite nie v úmysle porušiť záujem chránený zákonom. O jej dobrej viere svedčí aj to, že sa žiadny spôsobom nesnažila schovávať a dostavovala sa na hlavné pojednávanie. Pre prípad, že by disponovala tak vysokou finančnou čiastkou, zrejme by sa po odhalení jej konania pokúsila utiecť. Ona miesto toho má záujem preukázať svoju nevinu. Ďalej dodala, že v súčasnej dobe žije v sociálnej ubytovni a zarába príležitostnými brigádami. Toto určite nie je správanie sa miliónára. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, skutok ako taký sa stal a vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu, avšak odvolateľka zastáva názor, že otázka jej viny, ako aj otázka skutočného páchatela predmetného skutku je s ohľadom na výsledky dokazovania značne sporná. Vyslovila ďalej názor, že je tu množstvo dôvodných pochybení, aby mohol byť vyslovený jednoznačný záver o jej vine. Pokiaľ nie je jej vina riadne preukázaná, musí súd rozhodnúť v prospech obžalovaného a oslobodiť ho, čo vyplýva aj zo zásady „in dubio pro reo“.

V ďalších písomných dôvodoch podaného odvolania, ktoré bolo doručené na okresný súd dňa 29.10.2015, obžalovaná prostredníctvom náhradného obhajcu navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol vo veci tak, že vec vráti súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. alternatívne spod obžaloby ju oslobodí. Odvolateľka vyslovila, že čo sa týka konania, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozsudku, ostali tu sporné závery znaleckého posudku. Znalec totiž pri svojom výsluchu zo dňa 17.04.2007 uviedol, že upravená výška škody je 3.290.274,- Sk. Vzhľadom na takto ustálenú výšku škody, malo byť trestné stíhanie zastavené. V tomto smere poukázala na svoju argumentáciu, ktorú uviedla prostredníctvom zvoleného obhajcu v návrhu na zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania. Pre prípad, že by odvolací súd dospel k záveru, že nedošlo k premlčaniu trestného stíhania, potom treba ustáliť, že sú tu pochybnosti, že sa vôbec mohla reálne dopustiť spáchania žalovaného trestného činu, nakoľko podpisové právo k účtovným operáciám vo vzťahu k poisťovniam mal nebohý Ing. M.. Jej obrana, že síce ona založila vkladné knižky, ale tak konala na pokyn Ing. M., nebola ničím vyvrátená a taktiež nebola vyvrátená jej obrana v tej časti, v ktorej hovorí, že ona nedisponovala prostriedkami na vkladných knižkách, ale s nimi disponovala iná osoba (buď Ing. M. alebo niekto iný). Obžalovaná prostredníctvom náhradného obhajcu vyslovila, že ak by odvolací súd tieto jej argumenty neakceptoval a rovnako by ustálil jej vinu ako súd I. stupňa, potom by mal pri úvahách o druhu trestu a jeho výmery vziať do úvahy dĺžku konania, nakoľko skutok je z rokov 1997 až 1999 a ako vyplýva z ustálenej judikatúry (R 10/2011), mal by použiť zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a uložiť jej trest odňatia slobody spojený s podmieneným odkladom jeho výkonu. Záverom obžalovaná prostredníctvom náhradného obhajcu dala do pozornosti krajskému súdu, že okresný súd pochybil keď „zmiešal“ použitie skoršieho a neskoršieho Trestného zákona, o čom svedčí formulácia uvedená vo výroku o treste napadnutého rozsudku.

K odvolaniu obžalovanej W. A. sa písomne vyjadril aj prokurátor krajskej prokuratúry. V písomnom podaní, ktoré bolo doručené na Okresný súd Bratislava I dňa 04.01.2016 konštatoval, že predmetné odvolanie obžalovanej považuje za nedôvodné. Súd I. stupňa sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami, ktoré náležite právne posúdil a dospel k objektívnym záverom, čo sa týka výrokov ohľadom viny, výšky trestu, ako aj náhradu škody. Na strane druhej prokurátor zdôraznil, že okresný súd pri ukladaní trestu použil ustanovenia „nového“, ako aj „starého“ Trestného zákona, pričom žalovaný skutok bol právne kvalifikovaný podľa „starého“ Trestného zákona, nakoľko tento bol pre obžalovanú priaznivejší. Uvedenú nesprávnosť je však možné odstrániť aj v rámci odvolacieho konania.

Na základe uvedeného preto navrhol, aby odvolací súd rozhodol sám rozsudkom tak, že obžalovanú uzná za vinnú v zmysle obžaloby a za použitia príslušných ustanovení Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, uloží obžalovanej rovnaký trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny a rovnako rozhodne aj o náhrade škody.

Z ďalšieho písomného vyjadrenia prokurátora krajskej prokuratúry, ktoré bolo doručené krajskému súdu dňa 29.02.2016 vyplynulo, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojho písomného vyjadrenia zo dňa 04.01.2016, ktorým vlastne reagoval na odôvodnenie odvolania obžalovanej, ktoré podala prostredníctvom náhradného obhajcu. Čo sa týka dôvodov odvolania obžalovanej, ktoré bolo zaslané krajskému súdu prostredníctvom zvoleného obhajcu, k tomu prokurátor uviedol, že toto odvolanie neprináša žiadne prevratné skutočnosti, ani potrebu vykonania takých dôkazov, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu, ako dospel okresný súd. Obrana obžalovanej je vystavená na spochybňovaní zákonne vykonaných dôkazov, pričom neprináša nič, s čím by sa okresný súd pri svojom meritórnom rozhodnutí riadne nevysporiadal. Prokurátor ďalej vyslovil, že je až zarážajúce, že obžalovaná chce participovať na smrti Ing. M. a preniesť svoju trestnú zodpovednosť na osobu, ktorá sa už nemôže brániť. Prokurátor tiež poznamenal, že obžalovaná bola uznaná vinnou zo žalovaného skutku na základe jednotlivých do spisového materiálu zabezpečených dôkazov a nie na základe listu, ktorý nechal po sebe Ing. M., ako sa to snaží prezentovať v odvolaní obžalovaná. Prokurátor ďalej uviedol, že zásadu „in dubio pro reo“ nemožno uplatňovať absolútne a už vôbec nie v prípadoch, kde existujú nezvratné dôkazy svedčiace o vine obžalovaného, ako je tomu v predmetnej trestnej veci. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozhodol sám rozsudkom tak, že uzná vinu skutkovo i právne, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku a za použitia príslušných ustanovení Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku uloží obžalovanej rovnaký trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny a rovnako rozhodne o náhrade škody.

K odvolaniu obžalovanej sa vyjadrila aj zástupkyňa poškodenej organizácie Univerzitetnej nemocnici Bratislava JUDr. J. S.. Odvolanie obžalovanej označila ako nedôvodné a účelové s absenciou relevantnej argumentácie. Konštatovala, že poškodená organizácia si riadne a včas uplatnila svoj nárok na náhradu škody, ten konkretizovala na základe výsledkov dokazovania, hlavne na základe znaleckého posudku, pričom aj prvostupňový súd v napadnutom rozsudku ustálil, že obžalovaná spôsobila Univerzitetnej nemocnici Bratislava škodu vo výške 164.387,07 euro. Zástupkyňa poškodenej organizácie záverom zdôraznila, že okresný súd na základe dostatočne zisteného skutkového a právneho stavu vyniesol spravodlivý rozsudok, vrátane výroku o náhrade škody.

Odvolací súd podľa § 293 ods. 7 Tr. por. vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti obžalovanej W. A., nakoľko táto písomným podaním, ktoré bolo doručené prostredníctvom zvoleného obhajcu na krajský súd dňa 23.03.2016 požiadala, aby sa verejné zasadnutie vykonalo bez jej prítomnosti.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedol, že podľa jeho názoru výška škody ustálená v napadnutom rozsudku zostala sporná. Poukázal v tomto smere na rozpory medzi vypracovaným znaleckým posudkom a výpoveďou znalca k tomuto posudku. V posudzovanej veci je potrebné vychádzať práve z nižšej škody, ktorú znalec ustálil pri ústnom podaní znaleckého posudku. Obhajca tiež vyslovil, že v danej trestnej veci malo byť trestné stíhanie zastavené a to z dôvodu premlčania. Pre prípad, keby odvolací súd tieto argumenty neakceptoval, obhajca obžalovanej poukázal na prieťahy v konaní, zdravotný stav a vek obžalovanej, pričom tieto okolnosti by mal súd premietnuť aj do výroku o treste. Konečné rozhodnutie však ponecháva na úvahu odvolacieho súdu.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že výrok o vine napadnutého rozsudku je správny a zodpovedná výsledkom vykonaného dokazovania. Čo sa týka výroku o treste, okresný súd pochybil, keď v tomto výroku „zmiešal“ skorší a neskorší zákon. Toto pochybenie však môže napraviť odvolací súd spôsobom, že zruší prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a sám obžalovanej uloží trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny. Prokurátor napokon dodal, že výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku je správny a nemožno mu nič vytknúť.

Zástupkyňa poškodenej organizácie JUDr. W. A. na verejnom zasadnutí navrhla, aby krajský súd ponechal výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku v platnosti, nakoľko je správny a zákonný.

Krajský súd v Bratislave na podklade podaného odvolania oprávnenou osobou preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a tiež aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, prihliadol pritom i na chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej W. A. je iba čiastočne dôvodné.

K otázke viny obžalovanej krajský súd poukazuje na výsledky vykonaného dokazovania tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavom pojednávaní. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por.. Na strane druhej okresný súd pochybil, keď výsledky vykonaného dokazovania nepremietol do tzv. skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku. Tento nedostatok konvalidoval odvolací súd v rámci svojho postupu tak, že po zrušení napadnutého rozsudku v celom rozsahu, obžalovanú W. A. na rozdiel od podanej obžaloby uznal za vinnú z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.08.1999 na tom skutkovom základe, že

v Bratislave na Ružinovskej ulici č. 6, v sídle Nemocnice s poliklinikou Ružinov (teraz Univerzitná nemocnica Bratislava), ako vedúca mzdového oddelenia uvádzala nepravdivé údaje do platobných príkazov, ktoré vypisovala a predkladala na schválenie svojim nadriadeným, pričom jej nadriadení následne svojim podpisom potvrdzovali správnosť platobných príkazov, na základe ktorých boli realizované príkazy na vykonanie bankových operácií z bankového účtu Nemocnice s poliklinikou Ružinov s tým, že jednotlivé prevody finančných prostriedkov z bankového účtu nemocnice účtovne vykazovala ako odvody do zdravotných poisťovní a týmto konaním svojim nadriadeným predstierala iné okolnosti, než boli v skutočnosti, keďže finančné prostriedky boli reálne prevedené z bankového účtu nemocnice na rôzne jej osobné bankové účty, vedené na jej meno a týmto spôsobom v období od dňa 10.01.1997 do dňa 30.06.1999 došlo postupne k prevodom finančných prostriedkov z bankového účtu nemocnice na osobné bankové účty obžalovanej v rôznych bankách v súhrnnej výške 4.952.325,- Sk (164.387,07 euro), čím obžalovaná Univerzitnej nemocnici Bratislava spôsobila škodu v celkovej výške 164.387,07 euro (4.952.325,- Sk).

Požiadavka vyslovená v § 278 ods. 1 Tr. por., aby súd rozhodoval len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu neznamená, že musí ísť o úplnú zhodnosť tzv. skutkovej vety obžalobného návrhu a rozsudku; niektoré skutočnosti uvedené v obžalobe môžu odpadnúť, niektoré zase pribudnúť, nesmie sa však zmeniť podstata konania. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Súd musí na jednej strane skutok uvedený v obžalobe prejednať v celom rozsahu, na strane druhej má právo, dokonca povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne uvedené v obžalobe modifikujú alebo aj negujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

Obžalovanú z vyššie ustáleného skutku usvedčujú nielen výpovede svedkov W. K., U.. J. B., O. P., U.. D. D., K. S. a A. A., ale predovšetkým znalecké dokazovanie - znalecký posudok znalca z odporu ekonomika a podnikanie, účtovníctvo O.. U.. K. L. (zväzok II., č.l. 1-79), vrátane jeho dodatku (zväzok II., č.l. 210-361), ako aj rozsiahla zabezpečená dokumentácia, pochádzajúca z Nemocnice s poliklinikou Ružinov, z ktorej vychádzal menovaný znalec pri ustálení výšky škody v súvislosti s finančnými operáciami obžalovanej W. A.. Táto predložená dokumentácia bola tvorená predovšetkým bankovými výpismi z bežného účtu Nemocnice s poliklinikou Ružinov vedeného vo VÚB pod číslom XXXXXX/XXXX, bankovými výpismi z vkladnej knižky na doručiteľa majiteľky W. A. pod číslom XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Tatra Banke, bankovými výpismi z bežného účtu majiteľky W. A. pod číslom XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Hypo-Bank Slovankia, a. s., bankovými výpismi z vkladnej knižky majiteľky W. A. v súčasnosti pod číslom účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v HVB Bank, predtým pod číslom XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Bank Austria (jedná sa o totožnú vkladnú knižku, k zmene účtu došlo pri prečíslovaní všetkých vkladných knižiek po fúzii bánk), ďalej písomnými podkladmi odvodov do zdravotnej poisťovne Medipharma, Sideria a Prvá východoslovenská zdravotná poisťovňa za obdobie roku 1997 (išlo o konkrétne hromadné príkazy, výpisy z bežného účtu Nemocnice s poliklinikou Ružinov, platobné poukazy, mesačné výkazy zamestnávateľa o výške poistného, sumár zostavy zo mzdového programu VEMA), písomnými podkladmi k odvodom do zdravotnej poisťovne Sideria za rok 1999 (hromadné príkazy na úhradu, výpisy z bežného účtu Nemocnice s poliklinikou Ružinov, platobné príkazy, mesačné výkazy zamestnávateľa o výške poistného), písomnými podkladmi k odvodom do zdravotných poisťovní za rok 1998 (mesačné výkazy zamestnávateľa o výške poistného do Siderie

a Medipharmy, platobné príkazy, atď.) a mnohými ďalšími listinami a dokladmi. V neposlednom rade treba poukázať aj na správu Nemocnice s poliklinikou Ružinov z 27.04.2000 z ktorej vyplynulo, že výkon bankových operácií sa realizoval len na základe dokladov overených a podpísaných oprávnenými zamestnancami za jednotlivé oblasti. Napokon treba zvýrazniť, že v doloženej pracovnej náplni obžalovanej ako vedúcej mzdového oddelenia je okrem iného v popise činnosti uvedené, že obžalovaná zodpovedá za spracovanie podkladov pre včasné odovzdávanie dane zo závislej činnosti a odvodov do jednotlivých fondov a poisťní, hmotne zodpovedá za správnosť mesačných vyplatených miezd a všetkých druhov zrážok. Z vyššie uvedeného spisového materiálu vyplynulo, že finančné prostriedky obžalovaná neoprávnene poukazovala z účtu Nemocnice s poliklinikou Ružinov na svoje osobné účty (vkladné knižky). Platby obžalovaná vykazovala hlavne ako platby pre zdravotné poisťovne, pričom v skutočnosti tieto platby neboli realizované. Obžalovaná W. A. ako vedúca mzdového oddelenia výlučne sama spracovávala komplexne mzdy, spolu s odvodmi do jednotlivých zdravotných poisťovní a na základe takto ňou zostavenej databázy boli tieto údaje spracované do mzdového účtovníctva. Obžalovaná teda v týchto písomných podkladoch uvádzala nepravdivé údaje, ktoré predkladala na schválenie svojim nadriadeným, pričom jej nadriadení následne svojim podpisom potvrdzovali správnosť týchto podkladov, na základe ktorých boli realizované príkazy na vykonanie bankových operácií v neprospech Nemocnice s poliklinikou Ružinov. Týmto podvodným konaním obžalovanej, ktoré trvalo v období od 10.01.1997 do 30.06.1999 (t. j. skoro tri roky), došlo postupne k prevodom finančných prostriedkov z bankového účtu nemocnice na osobné bankové účty (vkladné knižky) obžalovanej v rôznych bankách v súhrnnej výške 4.952.325,- Sk (164.387,07 euro).

Pokiaľ obžalovaná aj v odvolacom konaní svoju obhajobnú argumentáciu založila na tom, že síce vkladné knižky zriadila ona sama, dokonca na tieto vkladné knižky poukazovala finančné prostriedky z účtu nemocnice, ale pritom vždy konala na príkaz Ing. X. M., ktorý s týmito prostriedkami disponoval a používal ich v prospech nemocnice, tak ani krajský súd týmto obhajobným tvrdeniam neuveril a považoval ich za nelogické, nepresvedčivé a neudržateľné. Z vykonaného dokazovania sa totiž nepreukázalo, že by na tomto podvodnom konaní obžalovanej sa podieľali aj iné osoby, vrátane Ing. X. M.. Výpoveď obžalovanej z hlavného pojednávania preto ostala izolovaná, bez priamej alebo nepriamej podpory ďalších produkovaných dôkazov. Na základe uvedeného, ani krajskému súdu neostalo nič iné, ako túto výpoveď vyhodnotiť za účelovú, v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovanej treba konštatovať, že výška spôsobenej škody ustálená na sumu 164.387,07 euro (4.952.325,- Sk) je správna a rovnako zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, hlavne záverom znaleckého posudku (č. 02/2005 zo dňa 21.02.2005) znalca JUDr. U. K. L. a jeho dodatku (č. 09/2008 zo dňa 22.07.2008). Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pokiaľ obžalovaná aj v rámci odvolacieho konania spochybňovala závery písomne vypracovaného znaleckého posudku i jeho dodatku a odvolávala sa na výsluch znalca zo dňa 17.04.2007 a tým sa domáhala, aby bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu premlčania, tak treba dodať, že nejde o novú doteraz neuplatnenú obhajobu obžalovanej, ale len o opakované tvrdenie z predchádzajúcich štádií trestného konania, s ktorými sa dôsledne v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal súd I. stupňa odôvodnení svojho rozhodnutia. Túto argumentáciu okresného súdu si osvojil aj odvolací súd a nepovažuje za potrebné ju znovu opakovať alebo podrobnejšie rozvádzať. Pre úplnosť treba ešte vysloviť, že s touto obhajobou obžalovanej sa podrobne zaoberala už prokurátorka krajskej prokuratúry v odôvodnení podanej obžaloby. Napokon aj znalec počas svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní sa odvolával na svoje závery v písomne vyhotovenom znaleckom posudku i jeho doplnku a rovnako poukazoval na ním vyhotovené tabuľky v ktorých uvádzal tie finančné čiastky, ktoré obžalovaná neoprávnene odvieďla z bežného účtu nemocnice na svoje súkromné účty.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou obžalovanej, že súd I. stupňa mal u nej aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a to z dôvodu, že spáchanie skutku poprela a jej obrana, že mala konať na príkaz nadriadeného Ing. X. M. a z celej záležitosti vôbec finančne neprofitovala, nebola vyvrátená žiadnou svedeckou výpoveďou. Uplatnenie tejto zásady je totiž namieste len v prípadoch, ak súd po vyhodnotení všetkých do úvahy prichádzajúcich dôkazov dospeje k záveru, že nie je možné sa jednoznačne prikloniť k žiadnej z dvoch rozporných výpovedí, alebo k žiadnej zo skupiny odporujúcich si dôkazov, takže zostávajú pochybnosti o tom, ako sa skutkový dej odohral, resp. kto bol páchatelom trestného činu. V posudzovanej veci takáto dôkazná situácia nenastala, čím k naplneniu podmienok na uplatnenie zásady „in dubio pro reo“ nedošlo, pretože súd pochybnosti nemá.

Súd II. stupňa po preskúmaní obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis a jeho prílohy, dospel k jednoznačnému záveru, že výrok o vine obžalovanej W. A. je založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú inú alternatívu skutkového deja, než ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený. Rovnako tu nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že by skutok spáchala celkom iná osoba, než výlučne obžalovaná W. A..

V ďalšom rade krajský súd konštatuje, že okresný súd pochybil, keď konanie obžalovanej W. A. právne kvalifikoval ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006. Súd I. stupňa zrejme prehliadol, že „cudzou vecou“ v zmysle skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku sa rozumeli hnutelné a nehnuteľné veci, ovládateľné prírodné sily a cenné papiere, ktoré nepatrili páchatelovi buď vôbec, alebo nepatrili len jemu (§ 89 ods. 15 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku). Takýmito cudzími vecami mohli byť i peniaze v hotovosti. Neboli nimi však vklady na účtoch a vkladných knižkách, preto ich nebolo možné spreneveriť v zmysle § 248 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku.

Pre úplnosť treba dodať, že súčasné znenie Trestného zákona (novela č. 397/2015 Z. z. účinná od 01.01.2016) v ustanovení § 130 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. definuje „vec“ už aj ako peňažný prostriedok na účte. Je však vylúčené, aby sa táto zmenená právna úprava aplikovala na posudzovanú trestnú vec (skutok sa stal v období od 10.01.1997 do 30.06.1999), nakoľko tomu bráni časová pôsobnosť Trestného zákona, ktorá je vyjadrená zásadou o neprípustnosti spätnej účinnosti Trestného zákona. Preto bolo možné aplikovať len ten Trestný zákon, ktorý bol účinný v čase spáchanie trestného činu. Podľa neskoršieho zákona by sa trestnosť posudzovala iba vtedy, ak by to bolo pre páchatel'a priaznivejšie, čo v posudzovanom prípade nenastalo.

Aj tento vytýkaný hmotnoprávny nedostatok okresného súdu korigoval odvolací súd v rámci svojho postupu tak, že protiprávne konanie obžalovanej W. A. právne kvalifikoval ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.08.1999.

Pokiaľ ide o formu zavinenia, obžalovaná konala v priamom úmysle v zmysle § 4 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku. Úmyselným zavinením obžalovanej boli pokryté všetky znaky skutkovej podstaty podvodu, t. j. konanie (uviedenie iného do omylu), následok (škoda na cudzom majetku a obohatenie obžalovanej), ako aj príčinný vzťah medzi konaním a spôsobeným následkom.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zák. účinného od 01.01.2006 trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ako už bolo konštatované, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je páchatel'a priaznivejší.

S poukazom na vyššie citované ustanovenie, krajský súd posúdil trestnosť činu obžalovanej W. A. podľa zákona účinného v čase spáchania skutku, nakoľko tento skorší zákon (účinný do 31.08.1999) bol pre obžalovanú priaznivejší, ako súčasne platný Trestný zákon.

Nakoľko odvolací súd na základe podaného odvolania obžalovanej zrušil výrok o vine (§ 321 ods. 1 Tr. por.), musel obligatórne zrušiť aj celý výrok o treste, ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad (výrok o náhrade škody). Navyše krajský súd zistil aj ďalšie pochybenie okresného súdu vo výroku o treste, čo zakladalo ďalší dôvod na zrušenie tohto výroku (§ 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por.).

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti totiž zistil, že prvostupňový súd sa náležite nevysporiadal s otázkou trestu uloženého obžalovanej W. A.. Pri ukladaní trestu jednak nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného zákona (bolo neprípustné aplikovať tzv. asperačnú zásadu pri ukladaní súhrnného trestu a rovnako nebolo možné súčasne použiť ustanovenia skoršieho a neskoršieho zákona), jednak vzhľadom na neprímeranú dĺžku trestného konania v dôsledku jeho priet'ahov, predovšetkým zo strany orgánov činných v trestnom konaní, mal súd I. stupňa kompenzovať porušenie práva na primeranú dĺžku konania práve zmiernením trestu obžalovanej (mal voliť postup podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.08.1999).

Čo sa týka použitia tzv. asperačnej zásady pri ukladaní súhrnného trestu, prvostupňový súd zrejme prehliadol, že podľa prechodného a záverečného ustanovenia § 299a ods. 3 Tr. zák. v znení zákona č. 171/2003 Z. z., zmenené ustanovenia § 35 ods. 2 a 3 sa od 1. septembra 2003 použijú len vtedy, ak sú dotknuté trestné činy, spáchané do 1. septembra 2003.

Problematiku časovej pôsobnosti Trestného zákona krajský súd už rozviedol pri úvahách o právnej kvalifikácii predmetného skutku a nie je potrebné ju znovu opakovať a pripomínať aj v súvislosti s ukladaním trestu, keďže tu platia rovnaké princípy. Treba iba prisvedčiť argumentom prokurátora (jeho vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného), že pri ukladaní trestu je neprípustné, aby súd súčasne použil, resp. kombinoval ustanovenia skoršieho a neskoršieho Trestného zákona.

K problematike neprimeranej dĺžky trestného konania treba zdôrazniť, že obžalovaná mala trestnú činnosť spáchať v období od 10.01.1997 do 30.06.1999. Vyšetrovateľ PZ vydal uznesenie o začatí trestného stíhania dňa 02.12.2002. Následne vyšetrovateľ PZ dňa 08.12.2004 (po dvoch rokoch od začatia trestného stíhania vo veci) pribral do konania znalca z odboru ekonomika a podnikanie, účtovníctvo. Znalec vypracoval znalecký posudok dňa 21.02.2005. Napokon vyšetrovateľ PZ uznesením z 05.12.2005 vzniesol obvinenie W. A. pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku po viac ako šiestich rokoch od spáchania predmetného skutku (trestná činnosť bola páchaná do júna 1999). Obžaloba bola podaná na Okresný súd Bratislava I dňa 13.05.2009, t. j. takmer po dobe desiatich rokoch od spáchania skutku. Navyše počas súdneho konania došlo k zmene samosudcu, čo do istej miery ovplyvnilo dĺžku celkového trestného konania. Odsudzujúci rozsudok súdu I. stupňa bol vyhlásený dňa 08.06.2015, t. j. šesť rokov od podania obžaloby a šesťnásť rokov od spáchania skutku.

Primeranosť dĺžky konania nemožno vyjadriť numericky v zmysle určenia lehoty jeho trvania, ale je nutné túto skúmať a preverovať pri každom prípade jednotlivo vo svetle konkrétnych okolností veci. V tomto kontexte treba pripomenúť, že kritériami podľa ktorých možno posudzovať primeranosť dĺžky trestného konania sú charakter prejednávanej veci, najmä jej zložitosť, závažnosť, rozsiahlosť, či obtiažnosť dokazovania, spôsob správania účastníkov v priebehu konania, prípadne zvlášťne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť prieťahy v konaní. Pri uvážení vyššie uvedených kritérií má krajský súd za to, že vec obžalovanej W. A. v primeranej lehote prejednaná nebola.

V danej súvislosti krajský súd uvádza, že trestnú činnosť obžalovanej je síce možné označiť za rozsiahlu, ale nie za extrémne zložitú. Trestné stíhanie sa viedlo len pre jeden skutok, pričom išlo o čin spáchaný iba obžalovanou. Zložitosť tohto prípadu teda neprekračuje rámec obdobných trestných vecí. Taktiež proces dokazovania v posudzovanej veci nevykazuje rysy výnimočnosti, spôsobujúcu potrebu konať trestné stíhanie po dobu dlhšiu než je obvyklé. Pri posudzovaní zložitosti dokazovania vo veci obžalovanej je významné mať na zreteli aj skutočnosť, že obžalovaná v štádiu prípravného konania odmietla vypovedať, neskôr v štádiu súdneho konania sa snažila preniesť svoju trestnú zodpovednosť na inú osobu, ktorá medzičasom zomrela (spáchala samovraždu). Pokiaľ sa týka správania obžalovanej, táto v štádiu prípravného konania vôbec neprispela k predĺženiu konania. Neskôr v úvodnom štádiu súdneho konania v súvislosti s predbežným prejednaním obžaloby sa nezúčastňovala verejného zasadnutia zo zdravotných dôvodov, čo bolo hlavnou príčinou odročovania tohto procesného úkonu, okrem neúčasti jej obhajcu. Až znaleckým dokazovaním sa zistilo, že obžalovaná W. A. bola schopná priamej účasti na procesných úkonoch. Jej zdravotný stav nemohol byť prekážkou osobnej účasti na jednotlivých úkonoch trestného konania. Znalecká organizácia nezistila ani žiadne neúmerné zdravotné riziko, či negatívne faktory, ktoré by vzhľadom k ochoreniam, na ktoré sa obžalovaná lieči, mohli viesť k náhlemu zhoršeniu jej zdravotného stavu pri účasti alebo v príčinnej súvislosti s účasťou na procesných úkonoch trestného konania. V konečnom dôsledku tejto obštrukcie obžalovanej nemali taký dosah na dĺžku trestného konania, ako práve subjektívne prieťahy zo strany orgánov prípravného konania. Rovnako nie je bez významu ani to, že na obžalovanú počas tohto súdneho konania bola uvalená väzba v inej súbežnej trestnej veci (vedenej na Okresnom súde Bratislava V), čím jej účasť na hlavnom pojednávaní sa dala zabezpečiť jej predvedením. Napriek tejto okolnosti, znovu dochádzalo k opakovanému odročovaniu hlavného pojednávania z dôvodu neúčasti obhajcu a svedkov. Súd I. stupňa však nevyužíval dostatočne a efektívne všetky inštitúty Trestného poriadku, resp. nevolil vhodné opatrenia, aby nedochádzalo k odročovaniu hlavného pojednávania, čo možno označiť za nedostatky v jeho činnosti. Je teda možné zhrnúť, že práve subjektívne prieťahy predovšetkým orgánov činných v trestnom konaní, ako aj čiastočné

nedostatky v činnosti okresného súdu, zapríčinili predĺženie trestného konania v neúmernom rozsahu a rozhodujúcim spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku trestného konania.

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj okresného súdu, došlo k neprimeraným prieťahom v konaní, čím bolo porušené právo obžalovanej W. A. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z toho pohľadu súd II. stupňa považoval za potrebné kompenzovať porušenie práva na primeranú dĺžku konania zmiernením trestu obžalovanej. Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd ktorý rozhodoval o treste ukladanom obžalovanej, pri svojich úvahách o spôsobe a rozsahu jej potrestania, dĺžku jej trestného stíhania opomenul a nebral na to žiadny zreteľ.

Odvolačný súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov je pre obžalovanú neprimeraný, najmä vzhľadom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania posudzovanej trestnej činnosti a tiež vzhľadom na dĺžku trestného konania, ktoré nezavinením obžalovanej trvalo viac ako šesťnásť rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.08.1999 ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Krajský súd mal pri ukladaní trestu odňatia slobody na zreteli ustálenú súdnu prax, podľa ktorej, pod okolnosťami prípadu treba rozumieť nielen okolnosti činu, ale aj ďalšie okolnosti, ktoré nemajú súvislosť len so samotným skutkom a jeho právnym posúdením, ale s jeho prerokovaním podľa ustanovení Trestného poriadku.

V posudzovanej trestnej veci sa vyskytli také okolnosti spočívajúce v prieťahoch v konaní, ktoré neboli zavinené obžalovanou, že by ukládanie trestu odňatia slobody v rámci základnej trestnej sadzby v rozmedzí od piatich do dvanástich rokov bolo pre páchatel'ku neprimerane prísne, pričom účel trestu možno dosiahnuť uložením trestu kratšieho trvania s podmieňačným odkladom jeho výkonu na prísnejšiu skúšobnú dobu.

Z pripojeného a oboznámeného súdneho spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/37/2013 vyplýva, že obžalovanej W. A. bol trestným rozkazom z 02.05.2013 č. k. 2T/37/2013-84, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.09.2013, uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieňačným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného od 01.01.2006, na tom skutkovom základe, že

v mesiaci október 2006 so synom poškodeného A. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. č. 9, E. A. nad K., sa ústne dohodla v kancelárii na prízemí vchodu obytného domu M. č. XX, I., že sprostredkuje kúpu vozidla zn. ROVER model 75 za sumu 100.000,- Sk, ktoré sú zadržané Colnou správou a podmienkou pri kúpe zadržaných vozidiel je, že kupujúci musí kúpiť súčasne tri vozidlá, pričom o vozidlá mal záujem poškodený O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. č. 9, E. A. nad K., ktorý chcel zakúpiť dve vozidlá a poškodený A. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. č. XX, I., ktorý chcel zakúpiť jedno vozidlo, preto na tento účel odovzdal O. Hakárovi sumu vo výške XXX.XXX,- Sk, ktorý po ústnom upresnení dohody o kúpe predmetných vozidiel dňa 12.10.2006 poukázal za tri vozidlá sumu 300.000,- Sk na účet obvinenej č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Tatra banke a.s., účel platby kúpa auta, ktorými mala obvinená zaplatiť na Ministerstve financií predmetné vozidlá, ktoré mala odovzdať poškodeným do troch týždňov od prevzatia finančných prostriedkov, o čom vystavila obvinená písomné potvrdenie poškodenému, ale obvinená nesprostredkovala kúpu predmetných vozidiel, nevrátila poškodeným finančné prostriedky, ktoré jej poukázali na tento účel, nedodržala písomnú dohodu o zrušení dohody o kúpe vozidiel, v ktorej sa obvinená zaviazala, že v prípade neuskutočnenia kúpy predmetných vozidiel, do dňa 09.02.2007 vráti celkovú sumu vo výške 300.000,- Sk na účet O. G. vedený v Slovenskej sporiteľni Nové Mesto nad Váhom, preto z konania obvinenej vyplýva, že uviedla do omylu poškodených a uvedeným do omylu

spôsobilá poškodenému O. G. škodu vo výške 200.000,- Sk (6636,60 €) a poškodenému A. Z. škodu vo výške 100.000,- Sk (3319,40 €).

Na základe uvedeného je zjavné, že teraz posudzovaný trestný čin obžalovaná spáchala skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odsudzujúci trestný rozkaz za iný jej trestný čin.

S poukazom na tieto zistenia, odvolací súd s použitím zmierňovacieho ustanovenia (§ 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.08.1999) uložil obžalovanej W. A. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a výkon tohto trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd obžalovanej ukladal súhrnný trest, súčasne zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 02.05.2013 sp. zn. 2T/37/2013, právoplatný 05.09.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Napokon odvolací súd prevzal do svojho rozhodnutia aj výrok o náhrade škody prvostupňového rozsudku, keďže tento zodpovedá stavu veci a zákonu. Poškodená organizácia Univerzitná nemocnica Bratislava si uplatnila nárok na náhradu škody riadne a včas, pričom ide o nárok, ktorý je v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním obžalovanej W. Mosinovej.

S poukazom na všetky skutočnosti a právne závery obsiahnuté v odôvodnení tohto rozsudku, Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, ako je uvedené v jeho výrokovej časti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.